

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 9.7.2016

Aamuseurat 08.30

Johanna Hirsto

Nuori romaninainen juoksee hädissään pakoon lapsi sylissään. Hän juoksee kohti isoa katedraalia. Äidin silmissä läikähtää kauhu. Hän pakenee henkensä edestä, puristaen vauvaa sylissään. Hän etsii suojapaikkaa kirkosta, viimeisenä toivonaan.

”Äiti, kelaa! Tää on liian jännä!” sanoo 4-vuotias. Katsomme yhdessä piirrettyä elokuvaa Notre Damen kellonsoittajasta. Ja jännittävä elokuva onkin. Huomaan ajattelevani, miten ajankohtainen tuo jo 20 vuotta vanha piirretty onkaan juuri nyt. Ja animaatio perustuu vielä paljon vanhempaan teokseen, Victor Hugon romaaniin 1800-luvun alkupuolelta.

Kirkosta on etsitty turvaa kautta aikojen. Sodat, kulkutaudit ja luonnonkatastrofit ovat ajaneet ihmisiä etsimään turvapaikkaa kirkosta, suojaa hädän keskellä. Kirkon olemukseen on aina kuulunut auttaa avuntarpeessa olevia, luoda toivoa ja korostaa ihmisarvoisen kohtelun tärkeyttä. Tänä keväänä on puhuttu siitä kirkkoturvan mahdollisuudesta, että kirkko voi tarjota turvaa heille, jotka ovat Suomessa paperittomina tai jotka ovat muutoin joutuneet Suomen säädösten kannalta määrittelemättömään ja oikeudettomaan asemaan. Meitä ovat koskettaneet mm. sellaiset maahanmuuttajien kertomukset, joissa perheenjäsenet aiotaan erottaa toisistaan ja joku perheenjäsen aiotaan lähettää takaisin maahan, jossa hänen henkensä on uhattuna.

Mutta mitä me, joiden elämän olosuhteet ovat täällä vakaat ja turvatut, etsimme kirkosta? Millaista kirkkoturvaa me kaipaamme? Meillä suomalaisilla on uskonnonvapaus ja meillä on vapaus myös käydä kirkossa. Saamme vapaasti mennä ehtoollispöytään ja tulla osalliseksi uskon suuresta salaisuudesta, Vapahtajan läsnäolosta, Kristuksen ruumiista ja verestä. Pidämme tätä oikeutta itsestään selvänä ja siihen pyrimme myös kristillisessä kasvatuksessa kasvattamaan lapsia ja nuoria. Jumalan luokse ovat kaikki tervetulleita.

Mutta millaiset asiat tekevät kirkossa käymisestä turvallisen? Varmaan läheskään aina turva ei ole se asia, mitä ajattelemme kirkosta hakevamme. Kirkkoon voi mennä sattumalta tai vanhasta tottumuksesta, iloisena ja kiitollisena, surun murtamana ja lohtua kaipaavana. Mutta turvallisuus on varmasti edellytys sille, että kirkkoon tekee mieli mennä vielä uudestaan. Jos menen kirkkoon lapsen kanssa ja minun annetaan ymmärtää, että olemme ainoat metelöivät ja pilaamme koko tilaisuuden, ei hirveästi huvita mennä enää uudelleen. Jos kirkkovieras törmää muun kirkkokansan suhtautumisessa siihen, että hän ei käy riittävän usein, on väärin pukeutunut tai edustaa väärää sukupuolta tai vääränlaista seksuaalisuutta, ei varmasti koe oloaan kovin tervetulleeksi. On monenlaisia tapoja osoittaa toiselle ihmiselle, että hän on ulkopuolinen.

Mieleeni jäi erään ikäiseni naisen haastattelu, jossa hän kertoi kokemuksistaan, kun hän oli päättänyt yhden vuoden ajan käydä joka sunnuntai kirkossa. Hän tutustui ympäri pääkaupunkiseutua hyvin monen eri seurakunnan messuihin, ihasteli musiikkia ja kirkkoja sekä kuunteli tarkasti saarnoja. Erityisesti mieleeni jäi

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

kuitenkin se yksityiskohta, että melkein koko vuoden ajan hän joutui juomaan kirkkokahvinsa yksin. Nainen totesi, että meillä olisi opittavaa siinä, miten toivotetaan uudet kävijät tervetulleeksi. Tämä saa minut kysymään, että mikä meitä oikein vaivaa? Miksi niin helposti hakeudumme vain samoin ajattelevien ja tutujen ihmisten seuraan? Miksi on niin vaikea ottaa uutta ihmistä mukaan yhteisöön? Jos pienet asiat saavat kokemaan ulkopuolisuutta, niin varsin pienet asiat saavat myös tuntemaan yhteenkuuluvuutta. Muutama ystävällinen sana ja jaettu ajatus ovat jo paljon. Muistakaamme tämä niin paikallisseurakunnissa, seuratuissa kuin täällä herättäjäjuhlilla!

Viime aikoina olen kuullut myös esitettävän varsin jyrkkiä näkemyksiä kirkon rajoista. Kuten: Jos sinä tulet kirkkoon, niin sitten minä kyllä lähdän sieltä. Jos kirkossa esitetään minulle vieraita tai uusia näkemyksiä, niin minä kyllä poistun. Toki uskonnonvapaus mahdollistaa sen, että kirkosta saa erota. Kenenkään ei ole pakko kuulua yhteisöön vasten tahtoaan. Kuitenkin muistan vanhojen heränneiden sanoneen, että niin kauan kuin kirkossa Isä meidän ja Herran siunaus luetaan, niin kauan siellä on hyvä käydä. Tämä asia ei kirkossa ole käsittääkseni mihinkään muuttunut. Toivon sydämestäni, että me juhlille kokoontunut väki pystymme antamaan kirkkoturvaa jokaiselle, joka syystä tai toisesta kokee tarvetta etsiä Jumalaa lähelle.

Viime kädessä turvapaikkamme ei toki ole vain kirkossa, vaan Jumalassa. Turva on Jumalan lupauksissa ja sakramenteissa, jotka ovat myös kirkon elämän kulmakiviä.

Raamattu kuvaa Jumalaa turvapaikaksi ja turvaksi kymmeniä kertoja. Tämän aamun matkaevääksi luen sinulle psalmista 91:

*Se, joka asuu Korkeimman suojassa ja yöpyy Kaikkivaltiaan varjossa, sanoo näin: "Sinä, Herra, olet linnani ja turvapaikkani. Jumalani, sinuun minä turvaan."
Hän levittää siipensä yllesi, ja sinä olet turvassa niiden alla. Hänen uskollisuutensa on sinulle muuri ja kilpi. Sinun turvanasi on Herra, sinun kotisi on Korkeimman suojassa.*